

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14.06.1993, sp. zn. 7 Cmo 48/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:7.CMO.48.1993.1

Číslo: 6/1994

Právní věta: Rozhoduje-li soud o návrhu na vydání předběžného opatření domáhajícího se omezení dispozičních práv odpůrce s nemovitým majetkem, je-li obava, že by výkon soudního rozhodnutí byl ohrožen, posuzuje především ohrožení úhrady dlužné částky navrhovatele a přiměřenost újmy odpůrce, jež mu tímto omezením vznikne. Není tu vždy rozhodující přiměřenost výše dluhu hodnotě věci, jíž se omezení dispozice má týkat.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.06.1993

Spisová značka: 7 Cmo 48/93

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Předběžná opatření, Výkon rozhodnutí

Předpisy: 99/1963 Sb. § 76 odst. 1 písm. e)

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalující akciová společnost se svým návrhem domáhala, aby soud předběžným opatřením zakázal žalované společnosti s ručením omezeným disponovat s objektem v P.-S. se stavební parcelou, která je ve vlastnictví žalované. Svůj návrh zdůvodnila tím, že vůči žalované společnosti má pohledávku ve výši 6 092 240 Kč, že se bude domáhat svého práva na zaplacení, avšak s ohledem na finanční situaci žalované, kdy tato pohledávka může být uspokojena pouze z jejího nemovitého majetku, se obává, že výkon soudního rozhodnutí je ohrožen, neboť žalovaný již část svého nemovitého majetku prodal, aniž by uhradil alespoň část svého dluhu vůči žalující akciové společnosti, a okolnosti nasvědčují tomu, že hodlá prodat i další nemovitý majetek.

Krajský obchodní soud v Praze dospěl k závěru; že základní podmínky pro vydání předběžného opatření jsou splněny, a proto rozhodl, že žalovaný je povinen se zdržet jakýchkoliv dispozic s objektem v P.-S. a příslušnou stavební parcelou, směřujících k omezení nebo převodu vlastnického práva. Žalobci uložil, aby nejpozději do 30. 6.1993 podal u soudu návrh na zahájení řízení proti žalovanému o zaplacení 6 092 240 Kč s tím, že nebude-li návrh na zahájení řízení v této lhůtě podán, předběžné opatření podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. a) o. s. ř. zanikne.

Žalovaný proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Potvrdil, že kromě jiného převzal žalobcovu pohledávku vůči bývalému s. p. K., jehož část majetku nabyl do vlastnictví kupní smlouvou z 1 l. 9.

1992, uzavřenou s Fondem národního majetku.

Namítl, že soud při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření nezvážil všechny skutečnosti rozhodné pro vydání předběžného opatření; povinnosti soudu bylo zvážit, zda jednání žalovaného skutečně vzbuzuje obavy, že by došlo ke zmaření žalobcovy pohledávky. Dále namítl, že hodnota nemovitosti žalovaného vysoko překračuje výši žalobcovy pohledávky a že omezením dispozic s objektem vzniká žalovanému nepřiměřená újma. Žalovaný sice již prodal jeden objekt, jak se uvádí v usnesení, avšak z výtěžku tohoto prodeje se snažil uspokojit část nároků věřitelů a část výtěžku použil pro pokračování v činnosti velkoobchodu, což bylo nutné. Navrhl, aby usnesení soudu prvního stupně bylo zrušeno a aby návrh na vydání předběžného opatření byl zamítnut.

Vrchní soud v Praze svým usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně o vydání předběžného opatření.

Z odůvodnění:

Dluh žalovaného, převzatý po bývalém státním podniku ve výši 6 092 240 Kč, je starého data, žalovaný jej dosud nezaplatil a ani z jeho odvolání není patrna ochota a schopnost dlužnou částku v dohledné době uhradit. Špatná finanční situace a neschopnost platit splatné závazky je patrna i z dopisu prokuristy žalované společnosti konsorciu věřitelů ze dne 24. 2. 1993, v němž se jako slabá stránka společnosti uvádějí také vysoké úroky za úvěr nesplacený ve lhůtě a nedostatek přílivu hotových peněz, který se odráží neplacením závazků, na což navazuje nedůvěra k navazování nových obchodních vztahů. Naopak mezi silnými stránkami společnosti je uváděn nemovitý majetek s dovětkem, „i když vzhledem k zpochybnění majetkoprávních vztahů společnosti, jakož i k předběžnému opatření soudu, je v těchto dnech neprodejný“. Tento dovětek, stejně tak jako argument uváděný v odvolání, že omezením dispozičních práv s nemovitým majetkem vzniká žalovanému nepřiměřená újma, vzbuzuje oprávněné obavy, že žalovaný by mohl řešit svoji špatnou finanční situaci majetkovou dispozicí s objektem v P.-S., podobně jak to již učinil s objektem v P.-V.

Závěr soudu prvního stupně, že výkon rozhodnutí soudu, jímž by bylo rozhodnuto o žalobcově nároku na zaplacení dlužné částky by mohl být odpůrcovým jednáním ohrožen, je tedy správný. Odvolací soud se zabýval i námitkou žalovaného o nepoměru mezi žalobcovou pohledávkou a hodnotou nemovitosti, s níž mu bylo zakázáno disponovat. Je třeba konstatovat, že přiměřenost hodnoty pohledávky a hodnoty věci, jíž se omezení uložené předběžným opatřením týká, není zákonným kritériem pro rozhodnutí. Přitom ani z dopisu prokuristy žalovaného ze dne 24. 2. 1993, ani z odvolání není patrné, že by kromě objektu v P.-S. měl žalovaný ve vlastnictví jiný nemovitý majetek nižší hodnoty, který by byl způsobilý k případnému výkonu rozhodnutí ve výši odpovídající pohledávce žalobce.

Vrchní soud v Praze proto rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.